eerste blad

Arrestnummer
C1 146 / 2020
Repertoriumnummer
2020/ 342
Datum van uitspraak
31 januari 2020
Notitienummer griffie
2018/NT/1155 - - -
Notitienummer parket-generaal

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep
Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
04 FEB. 2020
Niet te registreren

COVER 01-00001572440-0001-0019-01-01-1

Not.nr.

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr.

Beiden wonende te
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. 181 (RRN)
geboren te op
aannemer bouw-, grond- en afbraakwerken,
wonende te
- beklaagde -

2. nr. 182 , (RRN)
geboren te op ,
zelfstandig loonwerker,
wonende te
- beklaagde -

3. nr. 183 (RRN)
geboren te op ,
zonder gekend beroep,
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

De eerste, de tweede en de derde

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

A.

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5° b) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens), te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

op het perceel gelegen te kadastraal gekend als eigendom van geboren te op en geboren te op beiden wonende te bij aankoopakte van verleden door notaris te en het perceel gelegen te kadastraal gekend als eigendom van geboren te op wonende te bij akte van verdeling van verleden door notaris te ,

meer bepaald een verharding, met oog op het stallen van landbouwvoertuigen, te hebben aangelegd zonder stedenbouwkundige vergunning.

Te in de periode van 1 januari 2012 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (st. 2, 4, 8, 9, 10, 46, 52).

De eerste en de tweede
met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk de eerste als aannemer van bouwwerken, grond- en afbraakwerken van de tweede als zelfstandig loonwerker.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° en al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

B.

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5 °a) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte

voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval), te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

op het perceel gelegen te kadastraal gekend als , eigendom van geboren te op en geboren te op beiden wonende te bij aankoopakte van verleden door notaris te en het perceel gelegen te kadastraal gekend als . eigendom van geboren te op wonende te bij akte van verdeling van verleden door notaris te

meer bepaald het perceel gewoonlijk te hebben gebruikt voor het opslaan van materialen, o.a. aarde, containers, steenpuin en bouwmaterialen.

Te in de periode van 01.01.2012 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (st. 3, 4, 9, 10, 11, 46, 48, 52, 56, 66, 86, 69 en 70)

De eerste en de tweede

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk de eerste als aannemer van bouwwerken, grond- en afbraakwerken van de tweede als zelfstandig loonwerker.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° en al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 24 september 2018 op tegenspraak als volgt:

"OP STRAFGEBIED

1.

De rechtbank VERKLAART eerste beklaagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlasteleggingen A en B, m.u.v. de verzwarende omstandigheid; TOEPASSING makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

*De rechtbank VEROORDEELT eerste beklaagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **TWEEHONDERD EURO**, verhoogd met 70 deciemen (x 8) of **1.600,00 euro**;*

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens eerste beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 2 maanden.

Bijdragen - vergoeding

*Spreekt in hoofde van eerste beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 deciemen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;*

*Veroordeelt eerste beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro**;*

*Legt eerste beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **51,20 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).*

2.

De rechtbank VERKLAART tweede beklaagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlasteleggingen A en B, m.u.v. de verzwarende omstandigheid;

TOEPASSING makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

*De rechtbank VEROORDEELT tweede beklaagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **VIJFHONDERD EURO**, verhoogd met 70 deciemen (x 8) of **4.000,00 euro**;*

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens tweede beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Bijdragen - vergoeding

Spreekt in hoofde van tweede beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 deciemen verhoogd, ***200,00 euro*** *bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;*

Veroordeelt tweede beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van ***20,00 euro****;*

Legt tweede beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van ***51,20 euro*** *overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).*

3.

De rechtbank VERKLAART derde beklaagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlasteleggingen A en B, m.u.v. de verzwarende omstandigheid;

TOEPASSING makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

De rechtbank VEROORDEELT derde beklaagde voor deze feiten samen tot een ***GELDBOETE*** *van* ***TWEEHONDERD EURO****, verhoogd met 70 deciemen (x 8) of* ***1.600,00 euro****;*

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens derde beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 2 maanden.

Bijdragen - vergoeding

Spreekt in hoofde van derde beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 deciemen verhoogd, ***200,00 euro*** *bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;*

Veroordeelt derde beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van ***20,00 euro****;*

*Legt derde beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **51,20 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).*

Kosten

*Veroordeelt **eerste, tweede en derde beklaagde hoofdelijk** tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van **269,79 euro.***

OP BURGERLIJK GEBIED

Herstelvordering

*De rechtbank stelt vast dat de **herstelvordering zonder voorwerp** is.*

Vordering

De rechtbank verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en deels gegrond.

*De rechtbank veroordeelt beklaagden **hoofdelijk** om aan de burgerlijke partij het bedrag van **1000 euro** te betalen, en te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke rentevoet vanaf 01.01.2012 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten, begroot op **480 euro rechtsplegingsvergoeding**.*

Overige burgerlijke belangen

De rechtbank houdt de beslissing over de overige burgerlijke belangen aan."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 24 oktober 2018 door de beklaagden en tegen *"alle beschikkingen van het vonnis"*;
- 30 oktober 2018 door het openbaar ministerie.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op:

- 24 oktober 2018 door de advocaat van de beklaagden
  en ;
- 30 oktober 2018 door het openbaar ministerie.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 22 november 2019 in het Nederlands:

- de beklaagden en in hun middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat met kantoor te

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal,

- de burgerlijke partij n haar middelen vertegenwoordigd door meester voor meester beiden advocaat met kantoor te

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 24 september 2018 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagden en ingediende *"grievenformulier hoger beroep"*, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot:

- de procedure (reden: *"geen antwoord op opschortingsvraag, gebrekkige motivatie, geen bewijs, eenheid van rechtspraak"*);
- de schuld (reden: *"alle tenlasteleggingen, geen rekening met herstel in natura"*);
- de straf (reden: *"opschorting niet beantwoord"*). Eenzelfde reden werd vermeld in de (niet-aangekruiste) rubriek *"Andere"*.

Ook op burgerlijk gebied zijn de beklaagden gegriefd door het vonnis. Ze menen dat de schade niet bewezen is.

Op de rechtszitting van 22 november 2019 verklaarden de beklaagden afstand te doen van hun grieven met betrekking tot de procedure en de schuld aan de telastleggingen A en B. Het hof verleent de beklaagden akte van deze afstand.

Ook in het door het openbaar ministerie ingediende *"grievenformulier hoger beroep"* wordt bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de procedure. Het openbaar ministerie meent dat de telastlegging A eventueel moet worden geherkwalificeerd naar een inbreuk op artikel 4.2.1.1° b) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening, namelijk naar het aanbrengen van een verharding, door het functioneel samenbrengen van materialen, zonder stedenbouwkundige vergunning. Daarnaast kruiste het openbaar ministerie de rubriek *"straf"* aan en verduidelijkte hierbij dat de door de eerste rechter opgelegde straf voor de telastleggingen A en B te laag is. Verder meent het openbaar ministerie dat de eerste rechter ten onrechte besliste dat de verzwarende omstandigheden niet bewezen zijn.

De hiervoor vermelde grieven van het openbaar ministerie zijn nauwkeurig bepaald. Het gegeven dat het openbaar ministerie per vergissing de grief in verband met een eventuele herkwalificatie van de telastlegging A opnam in de rubriek *"Procedure"* en de grief in verband met de verzwarende omstandigheden in de rubriek *"Straf"*, doet hieraan geen afbreuk.

In navolging van de beklaagden deed het openbaar ministerie op zijn beurt afstand van de grieven, voor zover ze geen betrekking hebben op de strafmaat en de verzwarende omstandigheden.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagden
en en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

Als gevolg van de afstanden van hoger beroep door de beklaagden en het openbaar ministerie is de beslissing van de eerste rechter definitief voor wat betreft:

- de schuld van de beklaagden aan de telastleggingen A en B, met uitzondering van de beslissing over de in deze telastleggingen voor de beklaagden en voorziene verzwarende omstandigheid;
- de herstelvordering;
- het aanhouden van de overige burgerlijke belangen.

3. De eerste rechter vatte de feiten samen als volgt:

"Op 3 juni 2015 blijkt dat te op een perceel kadastraal gekend onder volgens het gewestplan met bestemming waardevol agrarisch gebied en woongebied met landelijk karakter, zonder vergunning, rechts van de woning, gezien vanop de een ophoging/verharding werd uitgevoerd. Van aan de openbare weg tot meer dan 20 meter voorbij de woning werd een oprit aangelegd. Deze bestaat uit gebroken steenpuin. Achter de woning werd 'een afdak' gemaakt voor het stallen van de landbouwvoertuigen en hun toebehoren. Deze werken bevinden zich op het perceel 'woongebied met landelijk karakter).
Ook achter het afdak is er nog verharding aangebracht. Deze wordt eveneens gebruikt voor het stallen van landbouwvoertuigen, maar ook voor de opslag van vnl. lege containers. Deze werken bevinden zich op het perceel (waardevol agrarisch gebied).

Eerste beklaagde verklaart in verhoor het volgende.

- *Hij is samen met zijn echtgenote eigenaar van de percelen.*
- *Zijn zoon, tweede beklaagde, is zelfstandig 'loonwerker'. Hij doet vnl. groenonderhoud voor boeren, de overheid en grote bedrijven. Hij runt zijn bedrijf van op de eigendom. Hij stalt de vrachtwagen waarmee hij rijdt op de koer. Zijn eigen machines, zoals een landbouwtractor, een ploeg, een rotor-eg, een Manitou (voor het oppakken van strobalen),... staan eveneens op hun eigendom gestald. Hij denkt dat het nu het derde jaar is dat zijn zoon dit bedrijf heeft.*
- *Om hun zoon te helpen hebben zij hem de toestemming gegeven om zijn voertuigen en materiaal op de eigendom te stallen. Het afdak heeft eerste beklaagde zelf met vrienden gebouwd, nog voor zijn zoon aan zijn activiteiten begon. Hij gebruikt dit nu wel om zijn machines te stallen. Achteraan de tuin staan er enkele lege containers. Zij halen nooit afval (zoals steenpuin, metalen,...) op. De containers zijn meestal leeg, uitzonderlijk zijn ze gevuld met groenafval.*

Tweede beklaagde is aannemer van bouwwerken, grond- en afbraakwerken en verhuurt containers.

Een aanvraag stedenbouwkundige vergunning voor oprichten van een loods in het achterliggende agrarisch gebied werd geweigerd door het college van burgemeester en schepenen d.d. 8 april 2014. Tegen deze weigering is geen beroep bij de deputatie ingesteld. Een aanvraag verkavelingswijziging voor de regularisatie van de loods in de woonzone en de daaraan gekoppelde terreinaanlegwerken, werd geweigerd door het college van burgemeester en schepen d.d. 6 mei 2014. Tegen deze weigering is geen beroep bij de deputatie ingesteld.

Een herstelvordering werd opgemaakt. De herstelvordering verkreeg het deels positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, In de mate dat de herstelvordering ertoe strekt tot "het verwijderen van de loods" en "de heraanleg van de tuin als tuinzone". De Raad verleent negatief advies in de mate dat de herstelvordering ertoe strekt "het terreinniveau van de aangelanden over minimaal 2m vanaf de perceelgens te volgen".

Het bestuur vordert het volgende herstel:

- *nl. het herstel in de oorspronkelijke toestand. Dit houdt volgende werken in: verwijderen van de loods en van de aangebrachte verhardingen i.f.v. deze loods en heraanleg als tuin.*
- *binnen een termijn van vier maanden;*
- *met machtiging van het bestuur om ambtshalve tot herstel over te gaan;*
- *onder verbeurte van een dwangsom per dag vertraging in geval van niet-uitvoering binnen de gestelde termijn van 100 euro.*

Eerste beklaagde verklaart bij herverhoor het volgende.
- *Hij is bereid aan de herstelvordering te voldoen.*
- *Wanneer de weersomstandigheden het toelaten zullen zij beginnen met achtereenvolgens de afbraak van de loods, het weghalen van de verhardingen, het aanvoeren van grond en de heraanleg van een tuin.*

Tweede beklaagde verklaart in verhoor (op 9 december 2015) het volgende.

- *Op de eigendom van zijn ouders is zijn eenmanszaak gevestigd.*
- *Hij zal actief meewerken aan het herstel.*

Op 25 februari 2016, 25 mei 2016 en 26 september 2016 is er nog geen herstel. Op 26 september 2016 is de situatie nog verslechterd: er is geen enkel teken van opruiming of afbraak. Het terrein lag er nooit eerder zo wanordelijk bij. De hopen aarde, gemengd met steenpuin, zijn alleen vertienvoudigd in omvang. Op 26 april 2018 gaat de politie over tot hercontrole. Het blijkt dat de loods werd verwijderd, net als alle landbouwmachines en dat de tuin wordt heraangelegd."

4. De eerste rechter verklaarde de beklaagden schuldig aan de telastleggingen A en B, met uitzondering van de verzwarende omstandigheid, op basis van de volgende overwegingen:

"(...) Volgens artikel 6.1.5 van de VCRO zijn, onverminderd de bevoegdheden van de agenten en de officieren van gerechtelijke politie, de stedenbouwkundige inspecteurs, de andere door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaren, alsmede de door de gouverneur aangewezen ambtenaren van de provincie en van de gemeenten of intergemeentelijke samenwerkingsverbanden in zijn provincie, bevoegd om de in deze titel omschreven misdrijven op te sporen en vast te stellen door een proces-verbaal. De processen-verbaal waarin de in deze titel omschreven misdrijven worden vastgesteld gelden tot bewijs van het tegendeel. De feiten A en B, m.u.v. de verzwarende omstandigheid, komen de rechtbank bewezen voor, op basis van de objectieve elementen van het strafdossier zoals deze hierboven werden geschetst."

5. Het hof preciseert de periode van de telastleggingen A en B als volgt: *"van 1 januari 2012 tot 25 september 2017"*. Deze precisering laat de feiten van de telastleggingen A en B onverlet en voegt daar geen feiten aan toe. Het is op de zo gepreciseerde telastleggingen A en B dat het verweer van de beklaagden betrekking had. Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A en B betreft het deze zoals hier verbeterd.

6. Samen met het openbaar ministerie is het hof van oordeel dat de in de telastleggingen A en B voor en voorziene verzwarende omstandigheid wel degelijk is bewezen.

baatte tijdens de incriminatieperiode een eenmanszaak uit met de naam " ", waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd was op het adres te plaats van de feiten. Volgens de website van het bedrijf kon men op het bedrijf een beroep doen onder meer voor het uitvoeren van grondwerken, afbraakwerken, tuinaanleg, tuinonderhoud en landbouwwerken (zie bijlage 17 bij stuk 13 van de burgerlijke partij). Ook voor het graven van een waterput, het uitgraven van terrassen of het slopen van een huis kon men bij het bedrijf terecht.

verklaarde bij verhoor op 9 december 2015: *"Op onze eigendom is de éénmanszaak van onze zoon gevestigd. Dit betreft een bedrijf dat landbouwwerken uitvoert en een containerdienst. Bijkomend voert hij ook loonwerken uit. Mijn zoon is tevens zaakvoerder. Ikzelf zit officieel niet in de zaak. Ik werk er ook niet. Ik verduidelijk: ik heb zelf ook een BTW-nummer. De werken die ik uitvoer zijn voor mijn rekening."*

Volgens de gegevens van de Kruispuntbank voor ondernemingen hadden de BTW-activiteiten van onder meer betrekking op het voorbereiden van landbouwvelden, verhuur van landbouwmachines, ondersteunende activiteiten in verband met de teelt van gewassen en veeteelt (zie bijlage 16 aan stuk 13 van de burgerlijke partij).

Uit deze gegevens blijkt dat zowel als op professionele wijze handelingen met betrekking tot onroerende goederen stelden, zoals bedoeld in artikel 6.1.1, tweede lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, met ingang van 1 maart 2018 artikel 6.2.1, tweede lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Het is louter bij materiële vergissing dat de eerste rechter in het beschikkend gedeelte vermeldde dat de telastleggingen A en B voor bewezen zijn, met uitzondering van deze verzwarende omstandigheid: voor is deze verzwarende omstandigheid niet voorzien in de dagvaarding en het hof stelt vast dat deze verzwarende omstandigheid voor haar hoe dan ook niet voorzien is.

7. De misdrijven waaraan de beklaagden schuldig worden bevonden zijn met ingang van 1 maart 2018 strafbaar gesteld door artikel 6.2.1, eerste en tweede lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. De straffen zijn dezelfde gebleven.

Elk van de beklaagden pleegde de voor hen bewezen verklaarde misdrijven met eenzelfde misdadig opzet, zodat voor elk van hen slechts een straf moet worden toegepast (art. 65, eerste lid Strafwetboek).

werd twee keer veroordeeld door de politierechtbank voor misdrijven in het verkeer. werd vier keer veroordeeld voor verkeersmisdrijven. heeft nog een blanco strafrechtelijk verleden.

De beklaagden pleegden ernstige feiten. In strijd met de verkavelingsvergunning en zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning plaatsten de beklaagden een verharding en "*afdak*" achter hun woning, die ze gebruikten voor het stallen van landbouwvoertuigen en containers. Ze hadden hierbij geen enkele aandacht voor de regels van de ruimtelijke ordening die gelden in het algemeen belang.

De op te leggen straffen moeten de beklaagden – en in het bijzonder en als professionelen – aanzetten tot een stipte naleving van de stedenbouwkundige verplichtingen. Nu de beklaagden bij de bewezen feiten een economisch voordeel nastreefden, is een geldboete de meest gepaste sanctie. De beklaagden maken niet in het minst aannemelijk en uit niets blijkt dat een geldboete hen sociaal zou declasseren of hun reclassering op onevenredige wijze zou bemoeilijken, zodat het verlenen van de gunst van de opschorting, zoals door de beklaagden gevraagd, niet passend is. Het loutere feit dat andere personen schuldig aan een stedenbouwmisdrijf in volgens de beklaagden gelijkaardige omstandigheden wel de gunst van de opschorting hebben verkregen van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, doet niet ter zake.

In het voordeel van de beklaagden houdt het hof rekening met het feit dat de toestand volledig werd geregulariseerd: de beklaagden hebben het afdak en de verharding achteraan de woning volledig verwijderd, net als alle landbouwmachines en containers (zie navolgend proces-verbaal van 26 april 2018). Dit is ook de reden waarom de eerste rechter de herstelvordering zonder voorwerp verklaarde.

Voor houdt het hof bijkomend rekening met het gegeven dat hij slechts zijdelings betrokken was bij de activiteiten van zijn zoon en dat hij momenteel tewerkgesteld is als preventieadviseur bij de Deze gegevens neemt het hof in aanmerking als verzachtende omstandigheid overeenkomstig artikel 85 Strafwetboek, wat toelaat deze beklaagde een straf onder het wettelijk minimum op te leggen, zoals hierna bepaald.

Voor laat het flagrant karakter van de voor hem bewezen feiten niet toe om verzachtende omstandigheden toe te passen. De hierna bepaalde minimumgeldboete volstaat echter om ook deze beklaagde aan te sporen de regels van de ruimtelijke ordening voortaan in acht te nemen. Bovendien kan er voor de tenuitvoerlegging van de geldboete wel gewoon uitstel worden toegestaan voor een proeftijd zoals hierna nader bepaald. De beklaagde voldoet hiertoe aan de wettelijke voorwaarden, aangezien hij nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* Strafwetboek, terwijl de in deze zaak opgelegde straf niet meer dan vijf jaar

gevangenisstraf bedraagt. Het hof gaat er van uit dat deze gunstmaatregel voor de beklaagde een bijkomende stimulans zal zijn om voortaan geen dergelijke misdrijven meer te plegen.

Wat betreft, is de door de eerste rechter opgelegde geldboete een passende straf, die ook haar ertoe zal aanzetten om in de toekomst geen dergelijke misdrijven meer te plegen.

De bewezenverklaarde feiten die zoals hiervoor vermeld een voortgezet misdrijf vormen, werden gepleegd in de periode van 1 januari 2012 tot 25 september 2017, dit is deels vóór en deels na 1 januari 2017, zodat de geldboetes, uitgedrukt in euro, telkens met 70 deciemen moeten worden verhoogd.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraffen strekken ertoe om in voldoende vervangende straffen te voorzien voor het geval de beklaagden de geldboetes niet zouden betalen.

8. De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt elke beklaagde ook tot het betalen van:

- de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, vermeerderd met 70 deciemen tot 200 euro (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen);
- een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand (artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017).

De vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure waartoe iedere veroordeelde vóór 1 januari 2020 diende te worden veroordeeld en de verhoging van de gerechtskosten met maximaal tien procent wegens de correspondentiekosten, kunnen niet meer worden opgelegd. Immers werd artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken opgeheven bij artikel 43 van het koninklijk besluit van 15 december 2019 tot vaststelling van de organisatie van de arrondissementele bureaus gerechtskosten en de procedure volgens dewelke gerechtskosten in strafzaken en gelijkgestelde kosten worden toegekend, geverifieerd, betaald en teruggevorderd (*BS* 27 december 2019, tweede editie). Dit besluit trad in werking op 1 januari 2020 (art. 46 koninklijk besluit van 15 december 2019).

9.1 De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden om de schade te vergoeden die en hebben geleden als gevolg van de bewezen misdrijven van de telastleggingen A en B.

De eerste rechter kende aan en een (gezamenlijke) schadevergoeding van 1.000 euro toe, te vermeerderen met de interesten en een rechtsplegingsvergoeding van 480 euro. en tekenen in conclusies op ontvankelijke wijze incidenteel beroep aan tegen deze beslissingen en vorderen in hoger beroep een schadevergoeding van 3.736 euro, te vermeerderen met de interesten. Daarnaast vorderen ze een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro zowel voor de procedure in eerste aanleg als voor de procedure in hoger beroep.

9.2 en zijn de rechtstreekse buren van de beklaagden. Gedurende verschillende jaren plaatsten de beklaagden grote containers en hoeveelheden grond op hun perceel, achteraan hun woning. Uit de foto's die deel uitmaken van het strafdossier, blijkt dat dit het zicht van en op de omgeving in zekere mate heeft beperkt. Het aan- en afrijden van de landbouwvoertuigen en de containers bracht zonder twijfel ook enige geluids- en stofoverlast mee. Aan deze overlast is inmiddels wel een einde gekomen, nu de beklaagden het terrein herstelden in de oorspronkelijke toestand (zie navolgend proces-verbaal van 26 april 2018).

Het hof is net als de eerste rechter van oordeel dat alle hieruit voortvloeiende schade bij gebrek aan meer concrete gegevens in billijkheid en passend vergoed wordt door het bedrag van 1.000 euro, te vermeerderen met de vergoedende interesten vanaf 1 januari 2012. Deze schadevergoeding komt toe aan de huwgemeenschap die tussen en bestaat.

en kunnen daarentegen geen aanspraak maken op schadevergoeding voor wateroverlast en gebruiksderving als gevolg van een door de beklaagden aangebrachte reliëfwijziging. Evenmin kunnen ze aanspraak maken op schadevergoeding voor geluidshinder veroorzaakt door de hond van de beklaagden. De beklaagden worden immers niet vervolgd voor een ongeoorloofde reliëfwijziging, evenmin als voor inbreuken op de wetgeving in verband met het dierenwelzijn.

9.3 Krachtens artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagden, deze beklaagden tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Het hof bepaalt de door de beklaagden verschuldigde rechtsplegingsvergoeding op 780 euro per aanleg, het basisbedrag voor vorderingen tussen 2.500,01 en 5.000 euro.

Daarnaast dienen de beklaagden de door en gemaakte kosten voor de uitvoerbare uitgifte van het beroepen vonnis te vergoeden (36 euro). Ten onrechte vorderen ze ook hierop interesten vanaf 1 januari 2012, nu de kosten van deze uitgifte op dat ogenblik nog niet waren gemaakt.

OP DEZE GRONDEN,
Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen, met inbegrip van de bepalingen vermeld in de telastleggingen, en van de artikelen:
- 211 en 211*bis*, Wetboek van Strafvordering,
- 66, 85, 100 Strafwetboek,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verleent de beklaagden en **akte van de afstand** van hun grieven met betrekking tot de procedure en de schuld;

verleent het openbaar ministerie **akte van de afstand** van zijn grieven die geen betrekking hebben op de strafmaat en de verzwarende omstandigheden;

verklaart de zo beperkte beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend **met eenparige stemmen**:

stelt vast dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, van 24 september 2018 definitief is voor wat betreft de beslissing over:

- de schuld van de beklaagden aan de telastleggingen A en B, met uitzondering van de beslissing over de in deze telastleggingen voor de beklaagden en voorziene verzwarende omstandigheid;
- de herstelvordering;
- het aanhouden van de overige burgerlijke belangen;

wijzigt het beroepen vonnis voor zover bestreden **als volgt:**

op strafgebied:

preciseert de telastleggingen A en B zoals hoger vermeld in randnummer 5;

verklaart de verzwarende omstandigheid van de telastleggingen A en B bewezen voor de eerste beklaagde

veroordeelt de eerste beklaagde voor de telastleggingen A en B samen, toepassing makend van de vermelde verzachtende omstandigheden, tot een **geldboete** van **500 euro**, verhoogd met 70 deciemen tot 4.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van vijfenveertig dagen;

verklaart de verzwarende omstandigheden van de telastleggingen A en B bewezen voor de tweede beklaagde

veroordeelt de tweede beklaagde voor de telastleggingen A en B samen tot een geldboete van **2.000 euro**, verhoogd met 70 deciemen tot 16.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

verleent de tweede beklaagde gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging voor de helft van de opgelegde geldboete van 2.000 euro gedurende een proeftijd van drie jaar;

veroordeelt de derde beklaagde voor de telastleggingen A en B samen tot een **geldboete** van **200 euro**, verhoogd met 70 deciemen tot 1.600 euro of een vervangende gevangenisstraf van een maand;

veroordeelt en elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemen en zo gebracht op telkens 200 euro te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden en elk tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden en hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 245,26 euro in eerste aanleg en 128,82 euro in beroep;

op burgerlijk gebied:

veroordeelt de beklaagden en hoofdelijk om aan de burgerlijke partij een schadevergoeding van 1.000 euro te betalen, te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 1 januari 2012 tot de dag van dit arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke intresten tot de dag van betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet;

veroordeelt de beklaagden en
hoofdelijk tot betaling van de kosten van de burgerlijke partij
begroot op:

- 780 euro rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg;
- 780 euro rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep;
- 36 euro uitvoerbare uitgifte bestreden vonnis;

wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg:

Dagv. beklaagden:	€ 25,26
Hypo. inschr.:	€ 220,00
	€ 245,26

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 36,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 35,00
Dagv. beklaagden:	€ 25,91
Dagv. BP:	€ 25,91
	€ 128,82

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer en plaatsvervangend magistraat en in openbare rechtszitting van **31 januari 2020** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier